

Românii dérû n'aû pututû rêmâné străini d'unû faptû vëdûtû la barbari, pomenitû de Scriptură, și fôrte desû repetatû, în evulû de miđlocû, la tôte popórele apusene. Décã nu l'aû practicatû și dënșii, atâtû mai bine. Acésta ênsé nu dovedesce că nu l'aû cunoscutû; căci đicétórea esisté pretutindenî, în Transilvania ca și 'n Oltenia, în Moldova ca și 'n țera Muntenilorû, aci cu 'nțelesulû de mai susû, aci 'nsemnândû «a'si lua asupra'si rëspunderea unei întreprinderi, unui pericolû, unei cutezanțe».

Ceia-ce resultã din đicétórea nóstrã, e c'a-semenea crude deprinderi ale altora s'aû părutû Românilorû uã grozãviã atâtû de mare, în câtû aû făcutû chiarû unû proverbû, prin care sê esprime culmea suferinții ce-arû puté răbda cine-va, pentru 'ntãrirea adevêrului ce spune.

«CINE ARE PIPERÛ MULTÛ ÎLÛ BAGĂ ȘI 'N TERCÎÛ». (1)
— Acestû proverbû, care 'n Moldova sunã ast-felû : «*Cine are chiperû multû îlû bagă și 'n chisãlițã*» (2) e luatû, din cuvêntû în cuvêntû, din latinesculû «*Qui multum habet piperis etiam oleribus admiscet*». (3) Totû la noi se mai đice și : «*Cine are piperû multû îlû bagă 'n tôte bucatele*».

«LUPU 'ȘI SCHIMBĂ PËRULÛ, DËRÛ NËRAVULÛ NU.» — Pretutindenî e cunoscutã și 'ntrebuințatã acé-

(1) Zéma mãmãligii, mai 'nainte d'a se mesteca. — Anton Pann, loc. citatû, pag 71.

(2) Comunicatû de Al. Lambriorû, (Paris).

(3) «Cine are multû piperû l'amestecã și 'n legume». Veđi Pliinii HISTOR. NATURAL. excurs. IV, tom. V, pag. 110—111 edit. Le-maire.